

Песме времену – Љиљана Ивановић Јованчевић

ОДРИЧНА ПЕСМА

Не одговарам више на глупа питања.
Некако ми не иде од руке
Да објасним нешто онима што од читања
Имају само половину азбуке.

Не ширим круг блиских људи
Иако су из овог што имам почели да нестају,
Дуго сам ја живела у заблуди
Да пријатељства никад олако не престају.

Не чекам да ми звезде скину са неба,
Суштину романтике давно сам схватила.
Сам ствараш свет који ти треба –
Своју сам звезду сама дохватила.

Не трошим време на празне приче,
Такав разговор само душу измрцвари.
Све празнине једна на другу почињу да личе
Немам стрпљења за небитне ствари.

Не гледам филмове са срећним крајем
У којима је све цвеће и дивота,
Све што светли лажним сјајем
Није ни близу стварног живота.

Не дивим се идолима лажним,
Да слепо обожавам никад нисам умела.
Идолопоклонство сматрам поразним
Његову сврху нисам ни разумела.

Не мешам се у туђе послове
Нити се правим да све умем.
Не очекујем ни од кога благослове.
Од свеопштег лудила хоћу да се изузем.

Не умем да идем куда и већина,
Смета ми да се са масом стопим.
Обично гомилу води нека сировина,
Не ломим себе да се у целину уклопим.

Не носим више огромне торбе,
У цепу су ми кључ и трака лепљива
Ако ми због неке невидљиве борбе,
Срце сломи туга неопипљива.

Када се зброји на крају све укупно
Умем ситницама да се дивим,
Да би био срећан не треба ти ништа крупно
Дишем дубоко и трудим се да живим.

НИСАМ ЗА ОВО ВРЕМЕ СТВОРЕНА

Нисам ја за ово време створена
Нити за ова осећања променљива,
Полако ми душа бива уморена,
А она није лако заменљива.

На свет бих да гледам искрено и дечије,
Да видим само лепо у људима,
Да буде важно само оно што је човечије,
Да се радујем разним животним чудима.

Не могу да слушам примитивце
Који све што дотакну укаљају.
Својим поганим прстима ми шарају живце
Само зато што сами себи не ваљају.

Нисам ја за вампире емоционалне
Који се патњом туђом хране
Јер не смеју да закораче из своје приче баналне
И покупе делове душе своје ампутиране.

Не могу да заобилазим више овај коров
Који је свуда око мене никао.
Себе представљајући као венац ловоров,
Превише се на ово доба привикао.

Нисам ја створена за ово време
У коме маргиналци успешно владају,
Где је велико знање и велико бреме
И сви Дон Кихоти несрећно страдају.

Не могу дане кад се свако свакоме свети
И у очима се свима одсликава моћ,
Ја бих да су у погледима сунцокрети
Или понекад нека звездана ноћ.

Нисам више за ово време сивила,
Хтела бих да побегнем из Мордора,
Боје су ми потребне да бих живела,
А не црnilo безумног чопора.

Не могу више са људима злобним
Којима је несрећа душевна храна,
Људима за све око себе кобним
Од њих не постоји више никаква одбрана.

Требају ми лица осмехом обасјана,
Руке које не траже ништа,
Нежна песма ветром расејана,
Сигурне луке и пристаништа.

Треба ми неко ко не копа по ранама,
Већ да хоће да их зацели
Неко ко не лута у својим самообманама,
Неко ко се животу искрено весели.

Нисам за ово време припремљена била
Кад се овакве као ја претворе у усамљенице,
Време где неписмени добијају крила,
А Попа је само писац из укрштенице.

Нисам за овај свет грабежљивих
Где мањина само за свој џеп ради,
Али су буком покорили већину тихих и срамежљивих
И игре престола претворили у игре глади.

Нисам за овај свет створена,
А у њему нисам баш добродошла.
Не дозвољавам да будем покорена,
А не знам тачно куда бих пошла.

О ПЕСНИКИЊИ

Љиљана Ивановић Јованчевић је рођена 1981. године у Јагодини где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је 2005. на Филолошком факултету у Београду на групи за српски језик и књижевност.

Запослена је у основној школи где ради као наставник српског језика и књижевности. Највише воли савремену књижевност, али и историју, филозофију и психологију. Мисли да као наставник треба стално да се усавршава и да ради на себи, па је прошла разне обуке и семинаре који јој помажу да свој рад унапреди.

Удата је и има једну ћерку која јој је инспирација за све. Живи и ради у Јагодини.